



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis, E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana Libri XVI**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1634

Aposiopesis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70090](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70090)

Aphorismus, vel Divisum.

Idem p. 27. Descriptio rerum per reprehensionem, quæ exprimit, & corrigi vim sententiæ, & potestatem. Quare potest videri species emendationis: nam quæ temere dixeris, reprehendit. Tullius [Quamquam illa non pœna, sed prohibitio sceleris fuit.] Aut alias [Cives, inquam, si hoc nomine appellare fas est. Eadem *correctio*, & *epanorthosis*.]

Ἀπόκρισις, ubi dictio semel posita sæpius intelligitur, notatur à Græco quodam scholiaste, *κατὰ σχημάτων*, estque Grammaticorum.

Aporosis, sive Apoplansis.

Idem p. a. 6. Reiectio, vel reprobatio quarundam rerum, quasi in quæstionem non venite dignarum: neque oportuisse, aut ab aduersarijs poni, aut à nobis quæri, aut à iudice postulari. Quod schema mirè facit ad acceleratè fugiendum, vt & tacuisse, & tamen non timuisse videamur, vt in re difficili, & contraria, non hæreamus. In qua figura breuiter morati, ad aliud statim transire debemus. Cicero pro Cælio, [Equitis Romani autem esse filium, criminis loco poni ab accusatoribus, neque his iudicantibus oportuit, neque defendentibus nobis.

Apophtisis, sive Aetiologia.

Idem p. 25. Ratiocinatio. Venustum schema, ubi, quasi alio interrogante, nobis ipsis respondemus, & rationem reddimus. Cicero. Si quis furem occiderit, iniuria occiderit. Quamobrem? quia ius constitutum nullum est. Quid si se telo defenderit? non iniuria. Quid ita? quia constitutum est. Cæsar pro Bithynis. Quid ergo? syngraphæ non sunt, sed res aliena est. Et hætenus, ubi nobis respondemus: alias, ubi alijs: quod nisi arte procedit, causam prodit: vt apud Virgilium, interrogante altero, quod negare non poterat, subtiliter occurrit, ne furtum felle exiltimetur:

An tibi cantando viduus non redderet ille: Quam mea carminibus mernisset sisula caprum?

Et testis interrogatus à reo, Num sustibus vapulasset, Innocens, inquit. Aut cum dicitur, Quæro an occiderit hominem: & respondetur, latronem, vt confessionem præcurrat defensio.

Apophtisima

Idem, Rof. p. 27. Sententia responsiva, vt apud Cælium, Fac vclis, perficies. Apud Tullium, Litterarum ra-

dices amaras, fructus dulces.

Apoplansis.

Idem p. 26. Est, aut iudicis à re contraria nobis auocatio, quam cum desiderat, aut ab aduersario commonetur, vt quærat, nos obscurando, & miscendo, & promittendo quidem dicturos nos, sed suo loco, ad aliam rem auocamus: & rursus dum dicimus, sensim ad aliud transimus, & ab eo, quod contra nos est, auocatur, & suspenditur iudex: vel coniuncta rerum multitudine implicatur, vt non de vno, sed de pluribus putet sibi sententiam esse dicendam: vt pro Cluentio fecit Cicero; in qua oratione tenebras se offudisse iactauit iudicibus Cluentianis: Intelligant nihil me, nec subterfugere voluisse reticendo, nec obscurare dicendo; ego me, iudices, ad eam causam accedere, quæ iam per annos octo continuos, vsq; eò, efficiam profectò. Deinde: Verfatam esse in iudicio pecuniam constat; per totum caput. Deinde. Vnum quidem, nemo erit tam inimicus Cluentio, vsque ad finem ipsius.

Aporia.

Hoc schema efficitur, cum quærimus, quid? aut quemadmodum pro rei dignitate dicamus: nec reperire ostendimus. *Lyfia*. Nec iam rationem inuenimus, qua flecti posse speremus: ita nos omnibus modis tentatos, acerbata, ac nimium tua facultas affligit.

Item *Hegefiæ*: Non hæc est, vt vulgari verbo appellatur, calamitas: quid igitur? quod proprium imponam nescio, nisi illud vnum, tantam esse ærumæ magnitudinem, vt omnem fortunæ superbissimam crudelitatem ingenij miseria superarit.

Aporia eadem est, ac *Diaporesis*, addubitatio quædam; cum simulamus quærere nos vnde incipiendum, quid potissimum dicendum, an omnino dicendum. Cumq; artificialiter simulamus, non res inuenire, non paratos venisse. Cicero in Verrem. Quem? quemnam? rectè admones, Polycletum esse dicebant. Et de domo sua apud Pontifices, tibi literas ille misit, quas? aut nunquam misit: aut si misit, in concione recitari noluit. Itaque siue ille misit, siue tu protulisti, certè consilium tuum de honore Catonis nudarum est.

Aposopesis.

Aquil p. 14. Reticentia, cum intra nos suppressimus ea, quæ dictari videmur, quòd aut turpia, aut inuidiosa, aut alioquin nobis graui dicta sunt: vt est *Demosthenicum* illud pro *Cæmilio*, Non

P p pati

pari ego, & aduersarius periculo ad iudicium venimus: sed mihi quidem, nolo autem quam in initio dicendi ominosius proloqui. Interdum etiam utimur hac figura, quasi ad alia properemus. Tale est Virgilianum illud:

Quos ego: sed moras prestat impetere futuris.

Definitur ab Alexandro Rhetore λόγον ἐπιτείνων τὸ παραπαισάμενον, ἢ παραλείπων τὸ γινωσκόμενον, ἢ σιωπῶν τὸ αἰτιον. Oratio extendens, quod reticetur, ut apud Demosthenem. Μάτηρ δὲ ὑπῆρχε πολίτης ταύτης δὲ οὐκ ἔρω πόδεσσι. Plus auget silendo, quam si enarrasset: Alias, vel omitit, quod notum est, vel reticet, quod obsecrum est.

Apostasis.

À nonnullis separatio dicitur, quod permixtos sensus separat, atque dilatat. Videtur equalibus membris, & interuallis distincta oratio, metaphora ducta à constitis arboribus. Nam Theophil. lib. 3. de caus. plant. constat arborum interualla vocat ἀποστάσεις. Meminit eius figuræ Hermog. lib. 1. περὶ ἰδεῶν, & Philostr. in epist. ad Iulian. αἱ δὲ ἀποστάσεις, εἴτε προβολαί, τὴν λόγων Γοργίου ἐπεχωρίαν πολλὰ ἔμμεν, μάλιστα δὲ ἐν τῶν τῶν ἐποποιῶν κλάσσι. Apostasis verò, seu proleptura orationum Gorgiæ in familiarem usum, & consuetudinem veniebant, sæpissimè quidem, maximè verò in poetarum circulo. Tale est illud, seruiebat forum cubiculo, Prætor meretrici, carcer conuiuio, dies nocti. Murrhedius apud Senecam. Meminit quoque Philostratus in Gorgia ὁρμήσει καὶ τοῖς ἑρμῆσει καὶ παραδοξολογίαις, καὶ πνευματικῶν, καὶ τῶν τῶν μεγάλα μεγάλαις ἐπιμνήσειν, ἀποστάσεων οὐ καὶ τελεόλαι. Aristides περὶ σεμνότητος, αἱ ἀποστάσεις, ὅταν ἂν συμπίπτειν κατὰ τὸ δῆμι καὶ συναρτῶν ἀλλήλοις ἀποστάσεις, εἰς ἀρχὴν ἰδίαν ἐπαναγωγῆν ὡς τὸ σιωπημένον τὴν ἰονιῶν χερσὶν ἀπὸ τῆναι. Rhet. Græc. p. 642. Cuius definitionis satis obscura, hic est sensus, Apostasis est amplificatio quadam sententiæ, per variam rerum inter se copulatam seriem, in idem principium reuoluta. V. G. grauius parat Philippus simplex est sententiæ, & minimè figu-

Foris προβολῶν

rata. At si diffundas hoc pacto, Thessaliam subiugauit, Eubœam sibi manscipauit, in Hellepontum proficiscitur, sensibus & colis inter se distincta, ac separata, tunc fit ea, quæ à Græcis Rhetoribus dicitur ἀπόστασις. Omnia enim declarant, & explanant, quod initio positum est, grauius parat Philippus.

Apostrophe.

Auersio. Necessaria plerumque figura, ubi, quæ ad alios dicta volumus, ad alios dicere videmur. Sic plerumque conuertimus orationem in reum ab iudice, cum illa tamen, quibus aduersarium alloquitur, iudici alligentur. Acutissimum exemplum in Philippicis Demosthenis, ubi, quibus verbis populum Atheniensium monitum vult, eadem se dicit apud Græcos, & Arcadas, & Messenios concionatum inuidiosè. Et M. Tullius cum sæpe alius, tum pro Roscio conuertit orationem ad Chryfogonum, ab illo loco, rogat, oratque te Chryfogone, &c.

Aria.

Execratio oratoria apud Ciceronem, ὁ σέκυλος! ὁ πορτεντὸν ἐν ὑλτίμας τερρας ἐξορτανδὸν! Apud Virg.

Artibus pro scelere exclamat, pro talibus nudi, Di, si qua est celo pietas, que talia curas, Perfoluani grates dignas.

Eadem Catara.

Allysmus.

Urbana dictio. Hac figura fit exercitatis alijs ingenua festiuitas, ut apud Ciceronem, respicite, respicite iudices, hominum fortunas, respicite Fabritij senectutem: cum hoc respicite ornandæ orationis causa sæpe dixisset, respexit ipse: at Frabritius a subfellijs demisso capite discesserat. Et alias, negabat ius tam nequæ esse Verriam. Et idem alibi, execrabatur sacerdotem, qui tam nequam Verrem reliquisset.

Allyntation.

Quum consueta orationis structura, siue syntaxis immutatur, quod multis modis contingit, quos in Homero obseruat Plutarchus de schematibus.

Allynthesis.

Est, vel dialylon, cum oratio nulla coniunctione connexa, velut soluta sententiæ regulam seruat. Ut, consilium, patriæ galea, clypeoque resultant. Irrita deflexit, partim stringentia corpus. Et ipsi, numerumque modumque carinis, Nos ara, manus, naualia demus.

Lati-